

Izhaja vsak četrtek. (Razp. ogni giovedì) - Uredništvo in upravnštvo v Gorici, Via C. Pavelli 9. - Tiska Narodna Tiskarna. - Izdaj. in ogj. ured. FRANCE BEVK
Cena oglasov: 1 milij. vsročine v štirin enega stolpa L. 80, za trgovske reklame, bančna obvestila poslana, vabila, naznanila, itd. vsaka vrsta L. 1.
Celoletna naročnina L. 15.-. Za inozemstvo L. 22.50

Leto V. GORICA, četrtek dne 15. aprila 1926 - GORIZIA, giovedì il 15 aprile 1926. 31. 15.

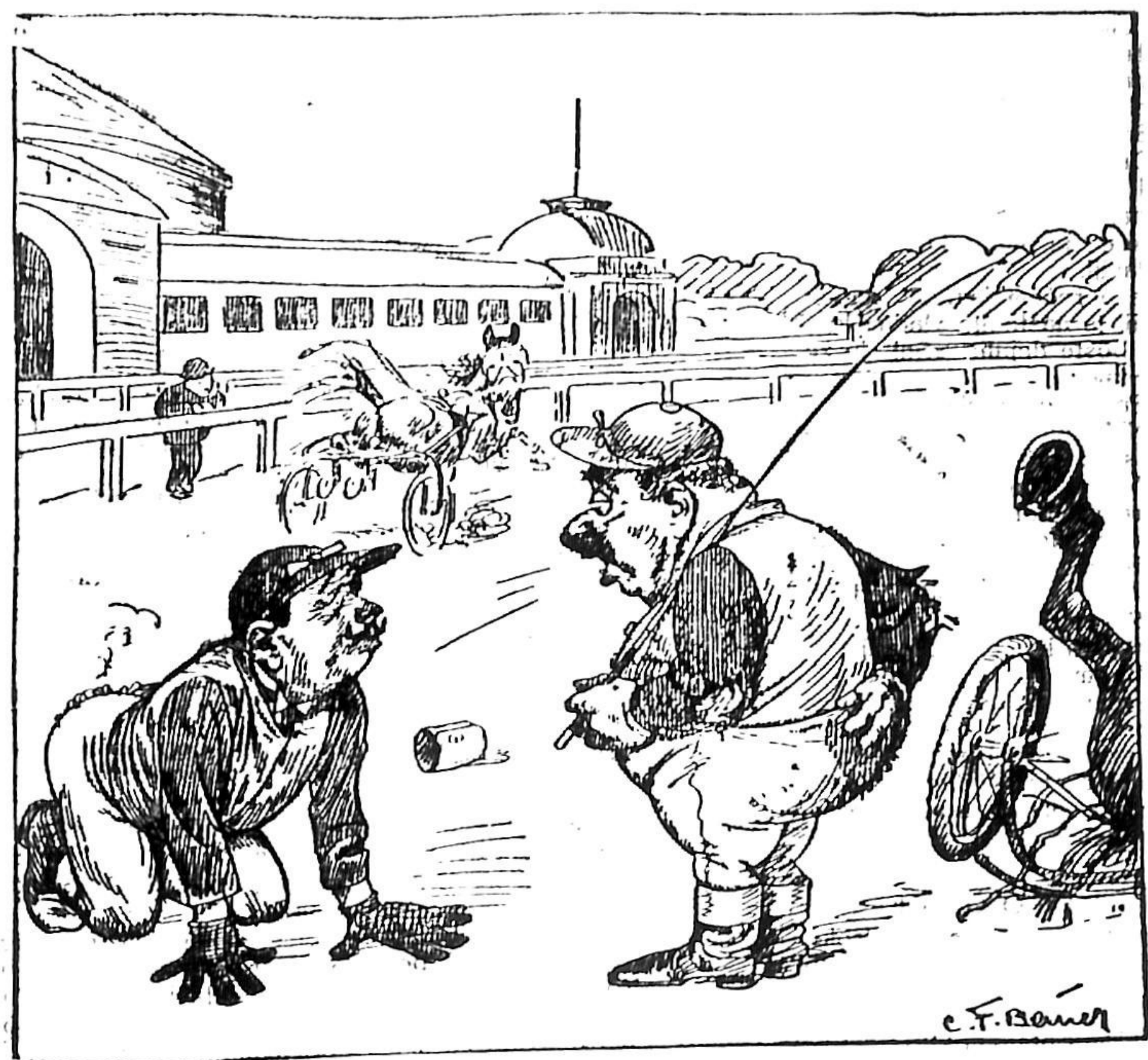
Poboljšala se je.

Gospod Fajfokad je imel v resnici slabo služkinjo! Ni prešel dan, da ne bi razbila vsaj treh krožnikov. Končno, končno je bilo gospodu Fajfokadu dovolj in ko je nekega dne razbila dragoceno vazo, jo je odpustil.
Čez kake pol leta je prišla služkinja nazaj in prosila toliko časa, češ da se je poboljšala in naj jo le poskusijo, da jo je gospod Fajfokad nazaj v službo sprejel. In - udovito, trije tedni so prešli in nova služkinja ni razbila še nobenega krožnika, nobene skodelice. In gospod Fajfokad je bil čisto zadovoljen, le razlagali si ni mogel, odkod taka izprememba! Končno je poizvedoval okrog in vprašal še njo samo.
»No ja!« je rekla deklica, »saj sem bila pa ljudi pet mesecev v tovarni, kjer izdelujejo bombel!«

ALI JE SVET BOLJSI, ALI JE SLABSI.

»Kaj ti je, dragi Kapus, da se mi zdiš tako slabe volje?«
»Oh, kaj ne bi bil, ko mi je rekla moja gospodinja jasno in glasno: »Ali plačajte stanovanjščino ali pa se preselite!«
»Kaj hočeš! Svet je vedno slabši!«
»Ne, hsto pa ne; nasprotno, vedno boljši je!«
»Kako?«
»Da, vidiš ta gospodinja hoče le, da naj plačam ali pa naj grem proč, medtem ko je ona, ki sem jo imel prej, hotela naj najprej plačam, potem pa naj grem!«

Nezgoda na veliki tekmi...

PRVI: »Vi! Ali ne znate pazili?«
DRUGI: Pač - pazili znam - toda to mi, kakor vidite, nič ne pomaga, ker voziti ne znam.«

Gorica, 15. aprila.

Prav prijetno mi ni ravno, ako nimam kaj novega povedati, ali vsaj drugega ne kol o vremenu, ki je tako lepo, da ne smemo obešati aprilu kakih praznih očilkov na glavo. Toda hvalili ga pred koncem ljudi ne smemo, ker se lahko zgodi, da jo bo pošleno položil in v tem slučaju nočemo ostati z dolgim nosom.

Če Vam govorimo o revoluciji na Grškem, se nam lahko zgodi kol onemu, ki je srečal svojega znanca, in ga vprašal:

»Zdravo! Kaj je novega?»

»Revolucija na Grškem!»

»Ne norčuj se. Revolucija je bila na Grškem že ledaj, ko sem jaz imel pet let.«

»No, dobro, saj je bila.«

»Tedaj ljudi, ko sem imel deset let.«

»Tudi to je res!»

»Lani si mi ljudi dejal, da je revolucija na Grškem.«

»Saj je tudi bilal.«

»Drugega poišči, da ga boš imel za norca in ne mene.«

Enako kol z revolucijo na Grškem, je tudi s krizo v Jugoslaviji.

Če porečem jaz: »V Jugoslaviji je nastopila vladna kriza«, bosle dejali: »Saj je že rešena.«

»Saj je že zopet.«

»Ni mogoče; saj so se pravkar sporazumeli.«

»Ampak Radič je pozabil na sporazum kol po navadi in je že v nedeljo udrihal po nekem ministru.«

»Ali ni minister tudi Radič?»

»Seveda je.«

»Čuden kolega — tedaj!»

»Bogme, da je čuden!»

Upamo, da bo tudi ta kriza dobro prestana. Če pa ne bo, naj pride zopet gospod Pašič in naj reče: »Vidim, da brez mene ne gre«, in naj sestavi novo vlado

ČUK.

TOLIKO OTROKI

Imeli so zelo veliko otrok! Nekega dne se je vsa družina kopala v bližnji reki.

Tedaj se začuje nenadoma od brega obupen klic:

»Ata, ata, mali Karlo je padel v vodol«

Gospod Obilni se obrne do svoje plavajoče in dobro rejene polovice:

»Ti, Marjeta, ali imamo kakkega Karla?»

ANEKDOTA.

Mogoče ste že kdaj slišali o čudovitem Tom Sloan — on, ki je bil v resnici nekaj posebnega, seveda predvsem bogat. Kajli danes podobnih neumnosti ne more delati drugi človek, kol tak, ki nima samo polne mošnje, pač pa tudi polne banke. — Pravzaprav teh čudovilih posebnosti morda Tom Sloan ni niti posedoval ne, pač pa so bile le časnikarske race, kol se pravi pri nas.

Torej ta Tom Sloan je česče posečal bar »Cecil Hotel« v Londonu in nekega večera se predslavi pijan kol kanon »barmanu« (lastniku bara.)

»Koliko hočete, če pustite, da vas udarim s tole steklenico šampanjca po glavi?»

»Štiri lisoč šterlingov...« (To je še nekaj več lisoč lir!) je odgovoril »barman«.

»Štiri lisoč šterlingov? Dobro!« je odvrnil Tom Sloan.

In predno so mu mogli zabraniti je že z vso močjo udaril ubogega »barmana« s polno boliljko šampanjca po glavi; tako, da je udarjeni padel na tla in zakrvavel. Tom Sloan pa nemoleno polegne iz žepa svojo kupčico cheques (čekov), nekaj napiše in jo izroči policemanu (policaju) z veliko gesto in pripomni:

»Sam je hotel... In jaz sem ga plačal!»

Preveč zahtevano.

»Vi ne veste, gospa, kaka sreča zame, ko sem v vaši neposredni bližini.«

»Ali bi morda ne hoteli biti za vedno tako srečni, gospod?»

Ženska politika.

Spisal Jože Smuk.

Gospod Peter Dihur je bil davčni uradnik v nekem večjem mestu. Ni bil več mlad, pa tudi star ni bil še: bil je torej v najlepši moški dobi. Pred par leti se je poročil s hčerko imovilega mestnega trgovca Baliča. Gospodična Ivanka je bila ledaj že precej v letih in da bi ne imela tako bogatega očeta, bi jo Dihur golovo ne vzela za ženo, ker je bila dokaj starejša od njega. Razen tega pa se ji je prej lahko reklo, da je grda nego lepa. Toda doteda je bila precejšna in tako sta se gospod Peter Dihur in gospodična Ivanka Balič poročila. — Ko so Dihurjevi prijatelji izvedeli, da se misli poročiti z Ivanko, so ga zasmejovali, ker jim ni njegova nevesta niti najmanj vgajala. On pa jih je vedno zavračal, čes: »Lepa res da ni, a je zato tembolj bogata.«

Nekaj časa po poroki sta se prav lepo ljubila in se dobro

razumela. Toda le prekmalu sta se začela prepirati in kregati. Ona je namreč prinesla veliko manjšo dolo, kakor si je Peter domišljeval. Pa še to je ona kmalu napravila, ker je bila zelo pošastna. Sedaj si je kupila nov klobuk, potem zopet židane nogavice ali pisano krilo itd. Kmalu je šla vsa do la rakom žvižgal.

Tedaj pa sta se začela mlada zakonca prepirati, ker Peter s svojo borno plačo ni mogel ustrezati vsem njenim željam. Ako pa ji je kedaj kaj odrekel, tedaj je začela ona ložiti in ihteti, čes kako da je nesrečna in v kako revščino da je prišla.

Gospo Dihurjevo pa je težila še druga skrb: ljubosumnost. Vedela je, da se njen mož ne meni veliko zanjo in da se lupatam večkrat skrivaj ozira za drugimi mestnimi gospodičnami.

V tem je tičal tudi vzrok, da se je tako lišpala, ker je menila, da jo bo Peter radi tega bolj ljubil. Toda, kakor smo že slišali, njemu to ni bilo poseb-

no všč, ker ga je preveč slala ta ženina ljubezen.

Nekega dne pa se je njegova ženkica zaklela, da ji mora njen mož dati 120 lir, da si kupi nov klobuk. Ker je bil ravno zadnji dan meseca — dan, ko je njen mož navadno dobival plačo — je vedela, pravzaprav upala, da bo prošnja uslišana.

Sedaj pa poslušajte, kako je gospa Dihurjeva prisilila svojega moža, da ji je dal polrebne denarja za nov klobuk.

Ko je omenjenega dne prišel Peter opoldne iz urada domov, ni bil videli nič kaj dobre volje. Niti pogledal ni svoje boljše polovice, ampak se kar spustil v naslanjač, polegnil iz žepa časopis in začel čitati, ne da bi spregovoril besedico.

»Nekam kisto se drži«, si misli gospa: sama pri sebi, »vséeno pa hočem poskusiti, saj beseda ni konj«. Glasno pa reče: »Ali je že poldne, Peter? Samo malo še polrpi, kmalu bo juha gotova.«

On na te besede niti z očmi ne trene, ampak nemoleno čita dalje.

Kmalu nato mu žena prinese juho, sede poleg njega in reče: »Sedaj pa kar zajmi, ljubček, in videl bodeš, kako dobro juho sem ti pripravila.«

On spravi časopis in začne jesti, pa tudi sedaj nič ne odgovori.

Čez nekaj časa začne zopet ona: »Kaj se pa danes tako grdo držiš, Peter? Povej mi, dragec! Ali mogoče nisi...«

»Molči«, ji seže v besedo mož, »ako pojde tako naprej, bo prišlo kmalu tako daleč, da niti toliko ne bova imela svojega, kamor bi glavo položila. In vsega tega si ti krival! Razumeš?»

»Kaj, kaj praviš? Kaj hočeš reči s tem?»

»Nič drugega nočem reči, kakor to, da si ti preveč zaupljiva in da mora odslej biti drugače. Toda poslušaj: Ko sem danes zjutraj šel mimo krojačnice gospe Iglacke, me ta kar meni nič, tebi nič trpa že dva meseca star dolg od tvoje obleke, katere nisi prav nič potrebovala. Komaj se poslovim od gospe Iglacke in pridem na cesto, me že ustavi čevljar ter pravi, da je bil ravno k meni namenjen. Rekel je, da ti je že pred enim mesecem napravil par čevljev, ki pa niso še plačani. Pa to ni še vse. Kmalu srečam brivca, kamor si hodiš li delati svojo frizuro in si striči lase, ker mi sliš, da boš imela kaj več pameti, ko boš imela kratke lase. Tvoj brivec mi torej prav puzavno pove, da mu že lep čas nisi nič plačala, pa čeprav si skoraj vsak dan tam.«

»In ali si poravnal vse dolgove?«

»Kaj pa sem drugega hotel. Denar sem imel, ker sem ravno včeraj dobil plačo, in saldiral sem vse račune, toda povem ti, da sem danes zadnjič za te plačeval.«

»Pa vendar ne želiš, da bi jaz raztrgana hodila okoli, kakor kaka dekla?«

»Tega nočem in ne želim. Da bi pa jaz plačo celega meseca porabil samo za tvoje neumnosti, tega pa ne!«

»Pa nekaj ti je vendar še ostalo. Vem, da imaš še toliko, da bi mi lahko kupil nov klobuk.«

»Hja, nov klobuk! Ni dosti, da sem danes porabil radi tebe že toliko denarja, še klobuk hočeš imeti. In koliko bi stal tisti lonec, ki mu ti praviš klobuk?«

»Okroglo 120 lir.«

»Kaj, 120 lir? Nili ficka ne dobiš več od mene.«

Po teh besedah Peter vstane in odide.

»Bomo videli«, sikne ona za njim in mu zapreli z roko.

Nekaj časa hodi gospa Dihurjeva gor in dol po sobi in premišljuje, kaj naj stori. Kmalu pa se zvilo nasmehne, fleskne z rokami in reče sama pri sebi: »Da, ravno tako napravim in stavim, da mi ne izpodleli.« Hitro sede k pisalni mizi in spiše pismo z drobno njeni prav nič podobno pisavo. Pol ure za tem jo že vidimo vreči v poštni nabiralnik drobno pisemce.

Drugi dan je dobil g. Dihur med drugo pošto tudi pismo sledeče vsebine:

Cenjeni gospod Dihur!

Vabim Vas na sestanek v drevored v Gosposki ulici prihodnjo sredo ob deseti uri zvečer. Imam z Vami nekaj važnega za govoriti. Vaša nekdanja zaročenka

Marija.

Ko je Peter prečital to pismo, se ni malo začudil in prestrašil obenem, ker so se mu zopet obudili grenki spomini na njegovo nekdanjo nevesto Marijo, s katero je bil že zaročen, predno se je seznanil z Ivanko. Ko pa je bil do dobra znan z bogato trgovčevno hčerjo, je zaroko razdril, ker je bila Marija nanj premožna.

»Kaj neki mi hoče«, si misli Peter sam pri sebi, ko prečita pismo.

Spomnil se je, da ji je obljubil, ko sta se razšla, da se v denarnih stiskah lahko vedno obrne nanj in on ji bo radevolje pomagal. Golovo rabi denar in zato ga vabi na sestanek.

Na njegovo nesrečo pa je izvedela tudi njegova žena, kakšno obljubo je dal Mariji. In Ivanka vsa zvila in premetena, se je hotela s to obljubo okoristiti, da bi dobila denar za klobuk. Povabila je torej svojega moža na sestanek, toda tako, da bi la mislil, da mu piše Marija.

Noč je nastopila in zagrnila zemljo v svoja črna krila. Mesec se zdajpazdaj prikaže izza oblakov in za hip razsvelli lemo. Hra je ravnokar bila; desetkral je udarila. Po drevoredu v Gosposki ulici se sprehaja Peter Dihur. Vidi se, da nekoga pričakuje.

»Golovo je ne bo«, si misli

sam pri sebi. »Saj nima česa iskati pri meni, razen denarja. Jaz tepec sem ji obljubil, ko sva se razšla, da pri meni kadarkoli lahko dobi denarno podporo. Toda od tedaj je preteklo že kakih šest let, pa me ni še nikoli nadlegovala. Golovo je tudi danes ne bo in s tistim pismom me je najbrže hotel kdo samo ostrašiti. — Še malo časa počakam, potem se pa odpravim domov, ker žena me golovo že pogreša.«

Ni še izgovoril zadnjih besed, ko je zagledal prihajajočo osebo, ki je bila skrbno zavita od vrha do tal. Dihur se nemirno zgane, ko se poslava napoli naravnost proti njemu.

Ko bi la odgrnila gost pajčolan, ki ji je zakrival obraz, bi Dihur spoznal v obiskovalki svojo ženo. Ker pa je bila vsa dobro zavita in skrbno pokrila tudi čez obraz kakor Turkinje, zato je ni spoznal.

Ko je prišla do njega ga je nagovorila: »Dober večer! Ali ste vi, gospod Dihur?«

»Da jaz sem, z dušo in telesom. Zdi se mi pa, da vi niste gospodična Marija, ki me je povabila na nocojšen sestanek.«

»Prav imate. Gospodična Marija se ne počuti prav dobro in zato je poslala mene, ki sem njena služkinja. Prosim, da pogledate, kaj Vam piše. S temi besedami mu izroči pismo.«

Dihur strga ovitek, užge svojo žepno svetiljko in začne čitati sledeče vrstice:

Velemenjeni gospod!

Ker ste mi svoje dni obljubili, da Vas smem prositi podpore, kadar bom potrebovala denar, zato Vas danes prosim, da izročite donašalki tega pisma 120 lir, za katere se Vam že vnaprej zahvaljujem in ostajam

udana Marija.

DOKAZ.

ON. »Pri slednjem koncertu vidim vašega moža. Ali se razume na glasbo?«

ONA. »Pa še kako! Čez vse zabavlja.«

KOPROL JANEZ,

Burka v enem dejanju.
Iz francoščine priredil Fonzo.

OSEBE:

Koprol Janez,
Glavni zdravnik (Mangiapolli,
Majorski adjutant Sciancati,
Major — zdravnik Maccini,
Luka, Jaka in Tone, vojaki,
Straža.

Bolniška soba regimenta. Na levo nizka postelja. Na desno v ospredju miza, na kateri so: omarica za zdravila, četrtnski kozarec, žlica, posoda z vodo, bolniška knjiga.

I. PRIZOR.

Major — zdravnik, Janez, Luka, Jaka, Tone.

(Ko se dvigne zastor, je Luka v postelji, Jaka ima okoli vratu zavezano roko in sedi na klopi; Tone, naslonjen na pali-

co, čita Čuka in se polihoma smeje. Janez poslušna pokorno ukaze majorja.)

Major: Si dobro razumel, Janez? Treba je, da smo previdni, ker je nevarnost, da nas poseli, dan ali drugi, glavni zdravnik. Moraš paziti na čistost.

Janez: Čistost in jaz sva eno in isto, gospod major. (Pomela.)

Major: Menjal boš rjuhe, pobrisal prah raz zidu, poribal pod in ga namažal z voskom, pomil okna, izpraznil nočne posode, očedil kljuge, da se bodo svetile, steriliziral aparate, dizinficiral siringe ter pregledal igle...

Janez: To je vse, gospod major?

Major: In to naj bo narejeno, predno se povrnem z izprehoda.

Janez: Toda jaz nimam ljudi, da izvršim vse to!

Major: To me ne briga! Naredi, kol da bi jih imel.

Janez: Dobro.

Major: So li vsi bolniki tu... Nič goljufov, nič takih, ki nas vodijo za nos?

Janez: Oh, ne... gospod major... So bolniki, od katerih ima vsak kaj resnega: Luka ima zaspano bolezen; Jaka je romantičen na desni roki in Tone ima slivovic.

Major: Spalno bolezen, revmatizem in synovija?

Janez: Ako želite... gospod major.

Major: Jaz te puslim. Čez eno uro bom nazaj... Do mojega povratka naj bo vse narejeno. Vedi, da bolniki ne smejo delati.

Janez: Bo že vse v redu. (Major odide.)

II. PRIZOR.

Isti, manj major.

Janez (bolnikom): Vi, lam, ste slišali... Treba lo sobo očistiti v dveh urah. Halo, na delo... Ti, zaspane, daj vosek podu; pometil sem že, poribali bomo pa drugič. Ti, romantika, izprazni nočne posode in ti, zinobija, očedi mizo in omarico za zdravila... (Nobeden

»Sreča naj vzame vse skupaj«; zagodnja Peter, »preleto je šele leden dni, odkar sem prejel mesečno plačo in že danes moram izdati zadnje novce. — Ali vam je povedala, kaj naj vam dam?« S temi besedami se obrne proti nočni obiskovalki.

»Rekla je, da mi izročite 120 lir, katere naj mi prinesem«.

Kaj drugega je hotel ubogi mož, kakor odpreti listnico in ji našeti 120 lir, zadnji ostanek svoje mesečne plače.

Ko je gospa spravila denar, je prišla Petra za roko in mu rekla: »No, sedaj je pa čas, da greva domov«.

»Kdo, za božjo voljo, kdo pa ste vi?«

»Lahko ti takoj povem, kdo da sem,« Odrzne pajčolan in Peter spozna svojo ženo.

»Sedaj veš, da sem tvoja žena«.

On pa ni mogel drugega reči, kakor zategnjen »aaah!«, kolikor pa se je presvestil. In da ga niso prestregle ženske roke, bi se bil zyrnil po tleh, kakor je bil dolg in širok ...

POJASNILO.

Hribolazec: Rad bi videl solnčni zahod. Kdaj pa zahaja solnce pri vas?

Pastir: Večidel zvečer, gospod!

NA TRZISKI ZELEZNICI.

A.: Po tej poti sem pa že nekoč peš hodil.

B.: Tedaj se ti je pa golovo zelo mudilo.

VPRAŠANJE.

»Mama, zakaj ima nevesta vedno belo obleko?«

»Vidiš, bela barva je vedno znak veselja, kot je črna vedno znak žalosti!«

»Mama, zakaj pa je potem ženin vedno v črno oblečen?«

JE MISLIL...

Nekdo je izstopil iz avtomobila ravno pod gledališčem. Pa ni imel drobiza, da bi plačal šoferja. Tedaj se je obrnil do nekega gledališkega igralca, ki je prihajal ravno od skušnje.

»Ah, gospod, ali imate morda slo lir za menjati?«, ga je vprašal.

»Ne, dragi gospod«, je odvrnil gledališki igralec. »Ali vseeno, najlepša hvala za kompliment!«

(Gledališki igralec je mislil, da bo njemu ponudil).

PISALNI STROJ TUDI VČASNI KAKSNO NASTIMA!

Filmski dramaturg dikira lipkarici naslov novega vzdrževalnega filma: «... kjer se obešajo radi strasli».

Naslednji dan so bili nabili po mestu plakati:

»Senzacionalen, nad vse zanimivi, pustolovski film iz velikomesnega življenja, kjer nastopajo največje filmske zvezde, nosi naslov: »Tri pike, kjer se obešajo radi strasli«.

NEUMNO VPRAŠANJE.

»Peter, če li darujem sto lir, kaj boš potem naredil?«

»Najprej jih bom preštel!«

JACKIE COOGAN.

Jackie Coogan, znameniti ameriški deček, kinematografski igralec, se je nekoč pogovarjal s svojim učiteljem, ki ga je ravno učil in mu razlagal veliko moralično vrednost zalajevanja, zadrževanja in zmernosti ter mu črno predočeval, kako grde in antipatične so strasli radovednosti.

ZMEDENOST.

»Kaj se je zgodilo, ko te je dobil krojač s svojo hčerjo na sestanku?«

»Tako sem bil zmeden, da sem mu pri priči plačal račun.«

se ne gane. Luki, ki smrči.) Ti, tam, si slišal...? Ti smrščalo ti!

Jaka: Major je rekel, da bolniki ne smejo delati!

Janez: Moj Bog! posebno pa bolniki kot ste vi! Tako, vi mislite, da jaz, ki sem vas naznanil kot bolnike, da boste lepo počivali v infermeriji in da bom jaz drgnil, vi pa gledali... Alo, na delo. In Luka še vedno smrči!

Tone: Če se tu igramo bolnike, pomni dobro, je to na tvojo željo.

Janez: Torej naprej... (Luka smrči. Gre proti njemu.) Ta bube je prava nesreča.

Jaka (Toneju): Misliš, da se grem mazati zanj? Pojdiva v gostilno! Plačam hfer. (Skrivoma odideta.)

III. PRIZOR.

Janez, Luka.

Janez: To, da on spi... Moj Bog... mo, da ni v resnici zaspano bolan. (Luka.) Hoj, hoj, je rančol!

Luka (se dvigne na ležišču): Kaj praviš?

Janez: To te zbudi, to... Rančo bo kmalu skuhan, ti pa, boš medtem delal kot kolegi.

Luka: Jaz sem bolan.

Janez: Ne zame... Delaj se zaspnega pred majorjem, ne pa pred menoj. Alo, pokonci in na delo kot drugi. (Se obrne.) Hudimana, drugih ni več tam... Kam so pa izginili? Zapustiti infermerijo ravno ob času, ko se pričakuje nepričakovani posej... Nikdar več ne bo ta soba v redu do prihoda majorja, in jaz poznam Maccini-ja, bom moral poštno plesati z njim. Si me dobro razumel? Pusti posteljo in čisti za vse tri... Ti že pokažem...

Luka (vstaja): To je pa žalostno, prisiliti do dela na spariju bolnega moža.

Janez: Z rokami boš pomival okna in z nogami drgnil pod.

Luka: Naj bo.

Janez (pogleda na desno): Tihol! Skrij se! Pogledaj majorja, ki prihaja. (Luka spi.)

Major (se povrne z Jaka in Tonetom): Ah! Goljufal! Ali se gre v gostilno, če je kdo bolan? Dobro, dobro, vas bom že zdresiral... Seml Janez, da se nauči varovati bolje svoje ljudi, osem dni dobiš. Nadalje, da se nauči bolnike, da se ne delajo norca iz majorja, jih moram očistiti. (Janezu.) Janez, pripravi dober četrt natrijevega sulfata!

Janez: Dobro, gospod major! (Vojakoma.) Pray vama jel!

Major: Prični pri brezročniku, daj mu dobro merol!

Janez (ki je pripravil purgo na mizi): Da, gospod major, raje dvakrat kot enkrat samo. (Daje laki razčiščevalno praščo.) Alo, Jaka, posreбай mi tol To ti bo dalo malo olja v roko.

Major: Sem pozabil na moje roke: kje sem jih pa pustil? (Jih išče povsod.)

(Dalje.)

Nato je vzel celo neko knjigo in da bi podkrepil svoje govorjenje, je prečital iz ne slededeči slayek:

»Nihče se ni postal bogat, kdor se je pečal z zadevami drugih ljudi!«

»Seveda... in pravni doktorji polem?« je odvrnil Jackie Coogan veselo.

In ta odgovor je zamahnil usta ubogemu učitelju.

KAKO SO VOJAKI V ČASTI.

V mestnem parku zasleduje nek mladenič mlado gospo. Ta se nenadoma obrne in reče:

»Oprosite... Ali niste morda vi vojak?«

»Čemu?« odgovori mladenič.

»Zato, ker civil golove nisi!«

ZA SVET GA JE VPRAŠALA.

Neka stara, dolgočasna klepetulja je vprašala zdravnika, zakaj so ji tako hitro izpadli zobje.

»Draga gospa«, je odvrnil zdravnik, »To je prišlo od tega, ker ste dajala premočne sunko z jezikom ob zobel!«

CUDEN KAMEN.

V bližini neke vasi je ležal velik kamen, ki je nosil, na sprednji strani napis: »Zvali me okrog!«

Nekoč je prišel po poti mož, zagledal kamen in prebral napis. Ves začuden je po dolgem trudu v resnici zvalil kamen narobe. Na drugi strani pa je našel napis:

»Sedaj me pa zvali zopet nazaj, da mi bo še kak drug neumen in bedast clovek nasedel!«

RES, SLAVEN PĚSNIKI.

Gospod Popkovič: »Ali poznate pesnika Zlobudro?«

Gospod Pipkovič: »Samo osebnó, po imenu nel!«

ŠE ENA O POSTAJI.

Mlad, nadebuden, od vseh apel prefiksan kaprol se voja na dopust. Ves zamišljen v sladke sanje, kako ga bodo gledale zavidno doma le- e hčerke domovine, kako se nu bodo svetili »galoni« (čr- i trakovi na rokavih), ko bo nedeljo marširal k maši, dr- eč roke, kolikor mogoče na široko...

Kupej je skoro prazen. Le na drugem koncu klopi sedi e nekoliko starikava gospo- dična, za katero se pa kapo- al ne meni, v svoji sladki za- mišljenosti. Seveda je bil ka- poral Slovenec ter je njegovo manje italijansčine dafiralo od akral, ko je ravno poštal ka- poral.

Dolgi vlak se prižblje na neko postajo. Gospodična... ama s kaporalom v kupeju, aka prilika. In da bi pričela njim pogovor ter se tako bližje seznanila, ga vpraša (v italijansčini seveda):

»Gospod kaporal, kakšna postaja je to?«

»Gospod« kaporal se ozre kozi okno in prebere z des- e, ki je visela zunaj:

»Cessol!« («cesso» pomeni italijansčini stranišče). Go- podična se je sramežljivo na- mejala, zarudela in zaljublje- o pogledala »gospoda« ka- porala. Pa oni!

Bil se je namreč zmotil ter zamenjal stranišče s postajo!

PRI UMETNIŠKI RAZSTAVI.

Pri umetniški razstavi ponu- a nekdo visoko vsoto za neko liko.

Prodajalec se ironično na- meje in meni:

»Dragi moj — saj je sam kvir več vreden!«

»Da!« Pravi kupovalec »Ali e s to podobol!«

KAKOR SE VZAME.

Gospa Cicigoj: »Gospa Br- zelova, vaša torta je pa res zvrstna, to pa moram reči!«

Ko odide gospa Brzelova za nekoliko časa iz sobe, se obrne gospa Cicifuj k go- spej Cicigoj in reče:

»Ali je bilo to, kar ste prej menila, vaše resnično mne- je o torti?«

Gospa Cicigoj pa odgovori gospej Cicifuj: »Ali, saj sem vendar dostavila: »To pa moram reči.«

NEVIDLJIVA MREŽICA.

V prodajalni.

Gospodična Bibi: »Ali male lasno mrežico?«

Prodajalka: »Seveda, go- spodična?«

Gdč. Bibi: »Ali nevidljivo?«

Prodajalka: »Seveda!«

Gdč. Bibi: »Torej pokazile mi jo, da jo bom videla!«

VEČERNI OBISK V HOTELU.

Zakonca navadne vrste (to- rej liste, ki ne uživajo nebes na zemlji) obišče zvečer v ho- telški spalnici sobi defektiv ter pravi:

»Kdo more dokazati, da je ta gospa v resnici vaša žena?«

Zakonski mož pa odgovori: »Če morete vi dokazati, da ni moja žena, potem vam bom do smrti hvaležen!«

NI DOVOLJ NAROČIL.

Gost: »Natakar! V tejle ko- koši pečenki pa sploh ni niti krohca kokoši!«

Natakar: »O prosim, go- spod, vi ste naročili samo po- lovico porcijona Kokoš pa se gofovo nahaja v ostali polo- vici!«

IZ SOLE ALI ČUDEŽ.

Gospod učitelj je hotel, da bi učenci sami doumeli besedo »čudež«. »Pazite!« je rekel »zidar, ki dela na strehi neke visoke hiše, pade nenadoma na cesto. Toda čisto nič se mu

ne zgodi, nepoškodovan se pobere po koncu in spleza zo- pel na streho! Kako imenuje- mo to?«

»Nesrečo!« odgovori nekdo.

»Ne! Torej mož na primer pade zopel s strehe, in zopel ostane zdrav in nepoškodo- van. Kaj je to?«

»Neprevidnost!« ugiba nek- do drugi.

»Napačno! Pomislite torej, zidar pade še tretjič na cesto in vslane zopel po koncu. Ka- ko boste sedaj imenovali to?«

Vse liho. Le tam v sredi ne- kje se dvigne prst.

Učitelj: »No? Povej?«

Učenec: »Slaba navada, go- spod učitelj!«

PODOBNOST.

Kmetu Janezu je povelja žena prvorojenčka; ravno isto noč pa je povrgla njegova svinja v svinjaku 6 mladičev.

Kmet pa se je zanimal bolj za zarod v svinjaku, nego za sinčka v hiši in je lakoj zapa- zil, da je šesti pijssek slabolen in da mu bo treba posebne po- strežbe. Prinesel je toraj živa- lico v hišo ter jo nežno položil pod odejo.

Zjutraj zarana je izvedela sosedka Urša o veselem do- godku v Janezovi hiši ter pri- hitela gledat novorojenčka. Ko je zapazila čeden rilček, vs- kliknila je veselo: »Oh, vendar no — celi oče!«

KOLIKO JE STAR DED?

»Jurček, koliko je star vaš ded?«

»Ne vem, ali imamo ga že dolgo časa!«

Žena - odvetnik.

POTEPUH: »Prosim, gospodična, naj oni gospoda sodnika malo lepo pogledajo, da kazen ne bo prehuda, jim bom že jaz vse povrnil...«

PODOBNOST.

»Ali nimate od vaše pokojne žene prav nobene fotografije?«

»Ne. Zato sem pa poročil njeno sestro, ki ji je tako zelo podobna.«

NA TRGU.

Bosanec nosi okrog sliko in jo prodaja. Neki gospod vpra- sa: »Rafael je to? Pravi Ra- fael? Ali mi lahko zagolovite, da je to pravi Rafael?«

(Rafael je bil slavni italijan- ski slikar, ki je živel pred več sto leti.)

»Da! Čudno, da ne poznate! Saj sem ga videl z lastnimi očmi, ko jo je naslikal!« je od- govoril Bosanec.

KAKO HITRO TEČE ČAS.

Prijatelj pride k prijatelju na dom:

»Dober dan. Ali ni tvoje že- ne doma?«

»Je odšel!«

»Že dolgo od tega!«

»Pred štirimi tedni.«

RIBIČ.

Ribič: ki je vjel zelo veliko ribo: »Ne upam si je prinesli domov. Žena mi ne bo verje- la, da sem jo vjel jaz!«

LEP SPREJEM.

Skof je posetil malo pode- želsko mesto. Bil je vse okrašeno v zastavah in kolo- nah. Solska mladina mu je pri- šla nasproti in ljudstvo ga je navdušeno pozdravljalo. Celo mestna norišnica je nosila na vratih desko z napisom: »Do- brodoščel!«

NA SODNIK.

Sodnik: »Kako ste mogli krasiti tako?«

Tal: »Gospod sodnik, ne poznam drugega zistema!«

IZ SOLE.

Učitelj je pripovedoval v šoli o luni in razlagal mladim poslušalcem, da se na nji morda nahaja na milijone ljudi. Tedaj se je glasno zasmejati v zadnji klopi Makselj:

»Čemu se smeješ?« ga e vprašal učitelj.

Mali Makso pa je odvrnil: »Kako bi se ne! Predstavljam si, kaka gneča mora nastati tam, kadar mi polna luna, pač pa krajec in pol lune!«

IZ KURJE VASI.

Tina: Dobr dan, Anca, se danes s youdr druga jejnkr dama.

Anca: Buh dej, Tina, li pa le kupčujes.

Tina: Jest ja usak dan grem pa kupči, če jemaš ki jajc, kakuš, pelehnav, dei, use kupm. Daris plačem dabra.

Anca: O, se li lahna plačes, se tuj kšell je narbulš, s la kut je kupčije.

Tina: Se vide, mpa se na bajm, deb s tem prelamlila dr-žauu zakau.

Anca: No, ki sn že misla prašal, rjis kaku je ki šla kup-čije zaduč.

Tina: Prav dabra viš, listga pelehna, ka je kokolav za ma-na, jejnkrf me skaču gar za ural, me je prekuenu, de su mlka zila, mpa se vaktompav me je nma, listga sn zdey prov dragu preda. Viš, list pub. ka lud kupčujes s kakušam, m je mislu dilal konkurenča, pa sn dia, na boš jaka, pelehna je kl-kaj uridn, pa je viža von.

Anca: O se vide, soda za prejga aprile n za velika nič jemaje ldje radi kišna lovsla ružna. No soda boš pa še veje kuraža mi za kupčije; no, se bajm, de li na boš ukul psila kopčije.

Tina: Tu lud jest mislm, kodr na bo z jajcam mpa s pelehnam neč več šla kopčije, bom začje pa z brzauu mellam kopčeval. No, pa psilva tu dans, nimam več cajla gavaril, jem še kaj za vabhadit; pa z Bugam, Ancal

Anca: No, pa strejčno, Tina, pa ndrjukrl ki več.

NI VEČ PRAVICE NA SVETIL.

»Strehanca, zares, na svelu pa res ni več pravice!«

»Kako lo, jaka?«

»Ohi! Ali nisi videl, lalc bolsat, la je zmagal, je svoje-mu nasprotniku zbil iz usl vse zobe, mu zvil roko m še bog ve kaj, za vse to pa je dobil še lohko lisočakov denarja. Oja.«

»No in?«

»In, in? Jaz pa sem zadnjič lam pri »Rdečem krčmarju« le nekoliko premlatil onega prepotrebnega mesarja, pa so me vlaknili v ječo za dva me-seca! Res, ni je več pravice na svetul.«

ČUDNA ŽELEZNIŠKA PO-STAJA.

Nekoč sem se vozil skozi Beskide, gorovje na moravsko ogerski meji, ter bil namenjen na postajo Štirnica, ki je čisto češki kraj. Ko sem se vozil tako naprej, sledeč svoji vozni karti, sem dospel okrog poldne k precej veliki postaji, ki je nosila naslov Čekarna. Ves začuden, ker na zemljevidu lake postaje ni bilo zaznamo-vane, sem vprašal nekega že-lezničarja, če se morda po-šlaja sedaj drugače imenuje (Morala bi lo biti Štirnica).

»Ne!« je odvrnil železničar in se nasmejaj: »Deska je v popravilu, pa sem obesil radi lepšega ono od čakalnice!«

DOBRO JI JE ODGOVORIL.

Gost: »Ali je gospa doma?«
Odkritosrčna služkinja: »Da, loda naročila mi je, naj rečem, da je nil.«

Gost: »Dobro! Pojdite k nji m ji recite, da sem zelo zado-voljen, ker je nisem našel doma!«

NEDELJSKI LOVCI.

Dva lovca se srečata:

Prvi: »Greš tudi li na lov?«

Drugi: »Da... Grem pre-ganjal dolg čas. In ti?«

Prvi: »Tudi jaz: Grem ubi-jal čas!«

GA NISO RAZUMILI.

Dva izeltnika, že precej ra odgovarjajoči si poln pridela do hotela, kjer ju d vi vralat:

»Imamo na razpolago s sobe po sto lir na dan!«

Zakonski parček pa o-vori: »Vraga, saj midva l samo prnočevala!«

NA CESTI.

Stara gospa vidi kako prepirala na cesti dva otro

Gospa fantu: »Ordun ti, se ne sramuješ, prepirah se lepši svojo sestro?«

Fant: »Saj midva se ne p-pirava. Saj se le igrava m in ženol«

NA CESTI.

»Strejla buožje, Janes, pej tje, de s' tku žalostn!«

»Ah, bejž, bejži, dejlu, sa dejlu, od zjutrej d' zveč'p mu dejlul«

»Kouk cajla pej se ž'j m tr'š tku?«

»Ah, vd jutre n'prejl«

ZAMIŠLJENA NEVESTA

(pri izpraševanju.)

Zupnik: Kdo te je odrešil?

Nevesta: Iz Stare vasi cel

KAJ BI TISTO.

Gost: Moj Bog, jaka, prsl makale v juhol

Jaka: E, kaj, nič se ne bo-saj ni vroča.

Pozor vojaki - novinci!

Ko odhajate v vojaško službovanje Vam je neobhodno potrebna

„Priročna knjižica za slovenske vojake“

katero je nalašč za slovenske novince spisal VINKO vitez BANDELI.

V njej najde slovenski vojak vsa potrebna navodila in nauke, ki so potrebni slovenskemu novincu v vojaškem službovanju. Knjižica je tiskana v slovenskem in italijanskem jeziku, in je na ta način slovenskemu vojaku, ki ne pozna italijanskega jezika, olahkočeno vojaško službovanje. V knjižici je naliskana kratka slovnica italijanskega jezika, vojaški službeni pogovori, italijansko-slovenski in slovensko-italijanski slovarček.

Da je knjižica res potrebna našim mladeničem dokazuje, da je v tretjem letu izdaje doživela že drugi natis.

Knjižico je v drugem natisu izdala in založila „**NARODNA KNJIGARNA**“ v Gorici, Via Carducci 7, kjer se tudi dobiva à L. 7.50 komad. Po pošti L. 8.-.

Vojaki - novinci, sezajte po njej!

Bernard Shaw.

Bernard Shaw, glasovili anški humorist je obiskal ne- s svojimi prijatelji razslapsov v Londonu. In ker so njegovi prijatelji hvalili iz- no razumnost svojih psov, eč ali manj resničnimi do- bicami, je pripovedoval on neko svojo dogodnico. Vaši psi se ne morejo nik- primerjati po razumnosti ekim mojim psom, ki sem imel pred tremi leti in mi je danes žal po njem. Vsako jutro, ko sem prišel vrtil, da bi se malo izpreho- sem imel navado prinesli nekoliko ostankov od ve- je.

Nekoga jutra pa so me ne- doma poklicali k telefonu v listi naglici sem pozabil psa in na večerne ostanke. Ko sem se nalo zopet sre- al po vrhu, se mi je pribli- moj pes, me zagrabil za od hlače in me vodil do grede cvetic.

Dragi, glejte in liste cvetli- so bile nuosotis, ki jih pri- poslil narod imenuje forget not (Ne pozabi me.)

Kaj boste sedaj rekli k ran- nosti mojega psa? Ali ni nekaj čudovitega, nekaj sebnege! »Seveda sem se toj spomnil na večerne tanke in mu jih prinesel!«

GOSPA KI JE ZBIRALA SLAVNE LASE.

Nek pisatelj, ki je danes lo slaven, je pripovedoval godbico, ki se mu je pri- dila še v listih časih, ko je le pričel pisateljovati in ga rod še ni razumel.

Bilo je pri premieri moje- prvega dramatičnega de- ki pa je doživel v gledali- sijajen polom. Sedel sem ves blede in uničen, ko sune od zadaj neka gospa me nagovori:

»Oprosite, ali niste vi pisa- le drame?«

»Ker sem prikimal. Tako sem si mislila, da ste je rekla gospa in pristavi- in ker zbiram lase vseh vseh mož v naši domovini, se predrznila tako daleč tudi vam odrezala šopek. Dovolite pa mi, da vam jih le zopet dam nazaj!«

DRAŽBENI OKLIČ.

Vsled preogromnega števila srticev, ki so se zakolili zad- nje čase v Komnu, odločila se je podpisana družba kome- skih zaostalih devic in tel, prodali večje število isih na javni dražbi, katera se bode vršila dne 31. aprila 1926 toč- no ob 1. uri pop. na Brdu »Pri Spini«.

Dva dni pred dražbo bodo srtici razposlavljeni na rav- nokar omenjenem prosloru na ogled kupcem.

Kupci ne plačajo nikake ca- rine glede prevoza nakupljenih srticev, kajli vso carino in si- cer 2 cent. za kilogram žive leže vsakega srtica, plačala je podpisana družba naravnost v roke česnega odbora.

Ker je material dober in »lauglich« (starost od 28 let naprej), nadejali se je velikega števila kupcev.

Nadaljni dražbeni pogoji se dobé v uradu podpisane družbe.

V Komnu, dne 8. aprila 1926.

Družba zaostalih devic in tel v Komnu
reg. zadruga z neom. zav.

V ŠOLI.

Učitelj: No Mihec, kje si pa spel hodil, da si zamudil?

Mihec: Orožniki so ujeli divjega lovca, pa so me mali poslali gledat, če niso naš oče.

UCENA ŽENA.

A.: No prijatelj, ali zna tvoja mlada dobro kuhati?

B.: Zna že; vse sorte stvari skuha, samo jesti jih ni mo- goče.

MAZILA.

»Vsak človek ima svoje le- žave«, lolaži čevljarski vajenec svojega lovariša, ki ga je moj- ster natolkel. »Kralje maziljo, advokate mažejo, nas pa bik- sajo«

SLABA POROČILA.

A.: »Kako je kaj ugajalo vašemu prijatelju na njegovem avtomobilskem potovanju?«

B.: »Oh, za božji čas, pre- jel sem samo dve pismi. Prvo mi je pisal iz policijske posta- je, drugo pa iz neke bolnice!«

PRI FOTOGRAFI.

Gost: »Fotografije mi ne ugajajo — izgledam kakor ka- ka opical«

Fotograf: »Nato bi lahko mislili, predno ste se dali sli- kalil!«

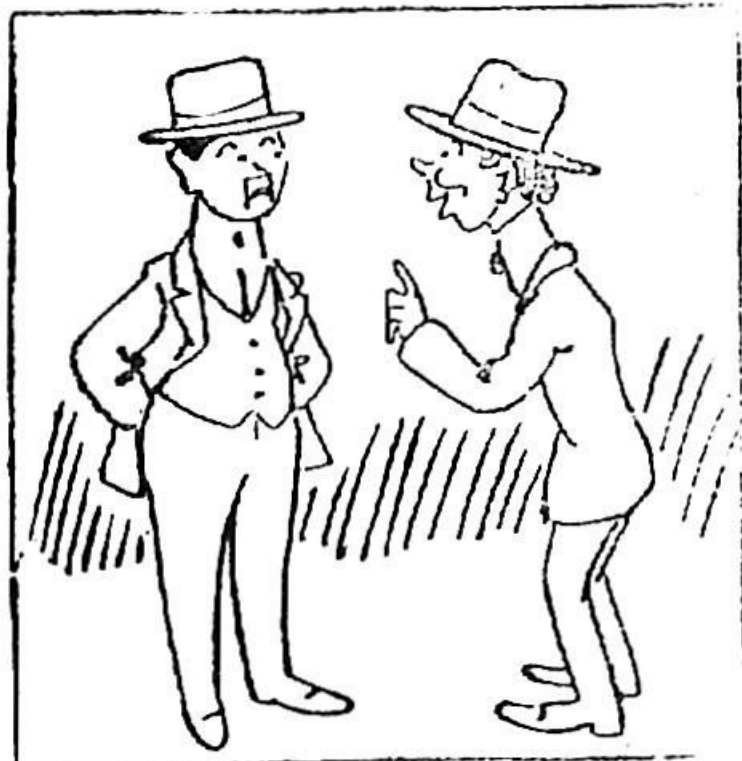
CE IMATA DVE DEKLETI ENEGA FANTA.

V Mariboru sta se zaljubili dve de- kleti v enega fanta, on je pa vodil obedve za nos. Neko nedeljo so šli vsi trije k trem ribnikom, kjer so se prav dobro imeli in sicer je bilo to tako-le:

Obe sta imeli sicer različni imeni, toda je imenoval vsako Pepco samo zato, da ni bilo treba zapomniti si dve različni imeni.

Prišla je med tednom Pepca I. ž

Praktičen človek.

PRVI DIJAK. »Danes me krojač nekam dolgo ne pride tirjat!«
DRUGI DIJAK. »Kaj mu misliš pla- ati, da ga tako težko čakaš.«

PRVI DIJAK. »Ne. Toda moja gospodinja mu dá vsako jutro kavo zamé, da jo prinese iz kuhinje po stopnicah.«

njim skupaj in po dolgem razgovoru ga je pripravila na to, da bosta šla prihodnjo nedeljo k trem ribnikom. Ko je on prišel drugi dan s Pepco II. skupaj, mu je ta tudi rekla, da bi šla prihodnjo nedeljo rada k trem ribni- kom, ker je tam lušno in sletno. Tu- di tej je prikimal — da bo šel.

Ko je zvečer legel v posteljo, je za- čel premišljevati, kako naj bi storil, da bi se zabaval z obema in da ven- dar ne bi izvedeli obedve, da ju ima rad. Kmalu mu je šnila dobra in pra- va misel v glavo, drugi dan je obkalk Pepco I. ter jej je rekel, da naj gre ona ob dveh k trem ribnikom in naj sede v zadnjo sobo, kamor bo on sam prišel, drugi je rekel tudi tako, toda z razločkom, da naj sede na verando k zadnji mizi — kamor bo tudi on pri- šel. Pepca I. je pa Pepca II. rekla, da naj ta gre z njo, da bo v delu njenega ljubčka. Pepca II. je pa odgovorila, da bo tudi nje ljubček tja prišel in to bo veselje, ko bosta dva zaljubljena parčka skupaj.

Prišla je nedelja in Pepca I. in Pep- ca II. sta šli k trem ribnikom in sta sedli na določeni mesti. Prišel je žen- in obiskal je najprej Pepco II., potem pa Pepco I. Vsaka je hotela pokazati svoji prijateljici svojega ljubčka in slednjič se je on vendar odločil, da je šel s Pepco I. na verando. Ko pa je vi- dela Pepca II. ta prizor, sta si skočile obe v lase; nastal je velik krik. Gost- je pa so zapeli: »Devičice-pričičice, če fantom vse verjamete.«

VELIKA NOČ V MARIBORU.

Na Veliko nedeljo je bilo v Mari- boru vse mirno in tih in tudi na Ve- likonočni pondeljek ni bilo nič izvan- rednega v mestu, ker vse staro in mlado, veliko in malo, bogato in u- bogo, vse je šlo v mariborsko okolico, kjer so ga prav pošteno srkali. Tupa- tam je bila tudi godba in slišalo se je petje pa tudi vik in krik, stok in jok.

Gospod Alkohol, kateri na Veliko nedeljo ni imel nič opravka in kateri se je zato dobro odpočil, je imel na Veliki pondeljek mnogo mnogo dela. Bil je v Framu, Limbušu, Radvanju, v Studencih, v Kamnici, v Kerčevint, v Lajtersbergu in celo na Meljskem hribu. Povsod se je zelo radoval, ker povsod so ga prav dobro sprejeli in se z njim pajdašili. On je bil ljudem tu- di hvaležen in spremljal je vse nazaj v Mariboru. Ker pa nekateri ga niso hoteli ubogati, jim je nagajal in tako je n. pr. našuntal neko žensko, ki je vlekla svojega pijanega moža domov, da je ta izvlekla možu šrajco ven in ga tako vlekla po Aleksandrovi cesti. Gosposki ulici, čez Veliki most v Pobrežje, — zato da se je ljudstvo smejal, drugo žensko je pa vrgel na Velikem mostu tako ob tla, da so jo morali nositi v Pobrežje. Drugim iz Lajtersberga vračajočim se meglenim popotnikom je pa zmešal glave tako, da so merili široko Aleksandrovo ce- sto tako dobro, kakor da bi bili naj- boljši inženirji v Evropi. Nekateri ljubimske parčke je zapodil v Park, druge je peljal v različne kavarne in nekateri pa je spremljal v kejho. Ta- ko so končali Velikonočni prazniki v Mariboru.

MARIBORSKE TURSKE KAVARNE

V prvi mariborski turški kavarni, katera ima avstrijsko lice, se govori nemški, v drugi italijanski, v tretji pa se ne govori nič, ker ta kavarna se še ni otvorila. Otvorila se pa zato še ni, ker se je krojaču, kateri je delal žens- ke hlače, šivanka zlomila.

V Kosezah neka hišica stoji, k ka- teri niti ptiček ne prileti, da ne bi do- bil špota. Ta hiša pa je polna samih srticev, med njimi se nahaja tudi Č... katera se je spravila na vse punce, po- zabila pa je namreč na svojo starejšo tetko, katera jim je na cedilu ostala. Č... pa je mislila, da bode z svojimi medvedskimi nogami dobila M... a on pa jo je poslal še v šolo, da se izobrazí.

Deklamacija iz Štanjela.

Je fantov v Štanjelu res preveč,
zato, pa meni ni nobeden všeč;
še rajši tri sem odklonila
nego roko obljubila.

Naj prvi le gre kam drugam,
kamor je kaj več poznan;
jaz ne želim si ga spoznati,
in rajši sama čem ostati.

In drugi pa k vojakom gre,
pa naj nič se ne jeze,
saj ko prišel bo nazaj,
našel me bo kakor zdaj.

In M. ... lovec poglavar,
naj ve, da meni ni nič mar;
naj le gre se soliti,
in mene ne za nos voditi.

In falot, ki vmes tud spada,
naj zna, da meni nič ne stri
in pesem me prav nič ne vhada,
česar on sam mi to želi.

In T. ... ti mešetar,
vedi, da lovec tvoj je gospodar;
ali mešetar prav za res,
ali pa ne vsikaj se nič vmes.

In ljudje, ki ne vedo,
katerega dekle vzelo bo,
naj pri »Čukcu« poizvedo,
ker on odločil, bude to.

PONUDBA.

(Zakasnelo.)

Povsod dekleta ječejo,
da fantov ni dovolj,
a Štanjelci še iti morajo
se ženit na Veliki Dol.

Je mlada punčka v Štanjelu,
lepa — podobna angelju;
zato pa ima tri fante,
če tole niso kvante?

Nedeljsko prišel je v »congedo«
ko drugi k vojakom gredo;
zato pa pravi: »Oj srček Ti,
le mene moraš sedaj vzeti!«

Je drugi fajn in šتمان,
zato pa mora iti stran,
k vojakom mora iti
in službo svojo dovršiti.

Je tretji lovec poglavar
zato pa mora njemu v par,
ima »capelli rizzic«
in je z bratom v »amicizi«.

A še četrti spada vmes,
pa ni še gvišno, če je res,
ker prehud je ta falot,
zato poslala ga je v kot.

Da vnel bi se ljubezni zar,
naš T. ... se meša za to stvar;
sklobasil že bi kaj, če bil bi trezen,
a tudi njega zmotla je ljubez.

Ljudje pa še sedaj ne vedo,
katerega dekle vzelo bo;
in fantje trije skupaj so,
ki menijo se: »Od katerega bo«.

Zakaj? Zato.

Zakaj začnajo v Iderskem prirediti dve uro pozneje kot bi morale?

Zato, ker so jo prvi pogruntali. Mislijo si: Gledalci plačajo vstopnine k igri ravno toliko, če traja igra dve ali tri ure ali pa tri daljnosno štiri ure. Torej uživajo oni eno uro brezplačno

Pravijo

Pravijo, da je v Štanjelu pri »Divjemu« lovcu bilo slišati bolj šepetalca in za odrom šepetanje nego glavne igralce na odru.

Pravijo, da se je Janez pri »Divjemu« lovcu pozabil maščevati nad Gašperjem.

Pravijo, da je že Čuk poročal, da se vrši na Srednjem glavna cenzura pošte; sicer pa ako cenzuristi ne prenehajo s tem delom, jih bo že en pravi Čuk oključal.

Pravijo, da je v Mariboru gospodična Tončka pri cerkvi dobila od svojega fanta sledeče pismo: Ljuba Tončka! Jest Te pozdravim, če še nisi zdrava. Jest sem Tebi vedno zvest, ako nimam druge ženske pri sebi. Jest sem zdrav, Tebe pa noge bolijo, ker preveč po Aleksandrovi cesti ho-diš. Še enkrat Te pozdravim ves Tvoj do 1. maja. Franc Ivan L.

Pravijo, da se nahaja na Razpotjem neki učenik, ki ljudi vedno dobro uči, sicer pa njegovi vzgledi niso najboljši.

Pravijo, da bodo prihodnje nedelje podajali v Merčah zimo kakor vsako leto.

Pravijo na Trnovem pri Gorici, da nameravajo na Lokvah kupiti motor za podiranje drevja. Cenik so že naročili.

Pravijo v Dobropolju, da je neka punca zelo zaljubljena v fante, ki ji pridejo iz brloga kratak čas delat.

Pravijo v Zasloju, da neki lovec vedno jaga proti Mihcu.

Pravijo, da se je neka deklica na Volčjemgradu zelo osobno držala. Ista se zelo ozira na fante, a je nobeden ne mara.

Pravijo v Kosezah frajle po vasi špancirajo in se s parfumom šmirajo. To jih pa več košta, kot vsaka kosežanka velja.

Pravijo, da ima neka žik punca iz Sturij nožice tako drobne kakor špic pri biciklju; še »regenmantele« naj povezne čez glavo pa postane ko lovrat.

Pravijo, da je v Sturijah krava, ki ji mole roge preko Bitne v Ernje, z repom maha proti šoli, molzejo jo pri potoku, a z jezikom oteplje po vsej vasi.

Pravijo, da golobradi opravljivec nabira lažnjive snovi v neki gostilni na placu, kjer jih ima krčmarica v žaklje spravljene.

Pravijo, da je v Sturjah lepo, brhko, samo v sebe zaljubljeno in dolgojezično dekle, ki je brezmejno bogato in vedno na oknu čepi, ker ene stolice pri hiši ni. Gorje človeku če ga usoda zanese mimo tistega okna, kmalu prislovico dobi, njena zimska bela obleka je njen edini zaklad in njej prav dobro stoji.

Pravijo, da se punce iz Budanj tepejo za fante. Mi pa kaj radi zahajamo v Dolgo poljano, ker tam je res kapital.

Pravijo, da je neko dekle iz Malega Dola prinesla v Gorjansko k plesu reklamo novega profuma, ker pa na deželi drevje cvete in diši, nam profuma treba ni. Kljub temu jo ni nobeden povohal.

Pravijo v Svetem, da konsolat ne ho več v Malemdolu, ampak v Svetem. Kandidata že imamo. Gasilno društvo v Komnu ne bo prvačilo na Krasu. Glavni zastop bo v Svetem, imamo že predsednika in odbornike blagajnika sta kar dva, za tajnik pa noče biti nobeden, le za veliko sijo je nekdo, pri vsem tem deluje društvo imenitno, so člani, ki nepretrgoma gajajo po 14 dni, in še se niso utrudili. Čuk na lipi ima kaj krasen razgled, da jih opazuje. Zadnjih so zazgali brjar in ni bilo nobenega gasilca. Odkar je društvo tu, se ni več bati, ker gasijo tud, če ne gori!

Pravijo, da hočeta postati dva Trnovca hipnotizerja. Najbrž bi rada hipnotizirala kakega milijonarja, da bi jima prinesel milijonov. Potem bi pa gotovo rada hipnotizirala še kako punco.

Pravijo, da so na Trnovem ustanovili potovalno nočno stražo zaradi neprestanih tatvin. To službo opravljata dva brezplačno na cesti Trnovogorjsko, navadno v noči med nedeljo in pndeljskom. Med službo pogledata seveda tudi v kako hišo — pa ne zaradi tatov.

Pravijo, da se nahaja v Mariboru neki gospod, kateri se trudi na vse pretege, da vsak dan vsaj enega človeka razžali. To je njegov kšeft.

Pravijo, da imajo v Komnu takega Kosa, ki ga vse mlade pupe prav rade poslušajo kadar poje.

Pravijo, da je škrateljček iz Divače, ko je zagledal novince (vojake), zbežal k Brinjevcu pod grm.

Pravijo, da je Bitna kakor dežela čudežev, v kateri žive nočne rajsko krasne deklice, boginje lepote in ljubezni, da čarajo s princem »Velikim Čukom« nočne ptice, netopirje in sove v vsakovrstne srčne bolezni.

Pravijo, da je pretekli teden »šturski veliki Čuk« žrl za slugovo hišo mrhovino in gledal kosti čemur pa odločno ugovarja, ker se je ta dan gostil s pljučkami na Ustju.

Pravijo, da so pupe z Bitne zelo visoke odkar so hile v Čuku in odkar so postale uradnice na gramofon novega tipa »Ah vboga teta«.

Pravijo, da srake z Bitne ne bodo ogrevale Čuku srca s pavjim perjem.

Pravijo, da je bila na žabeljskem plesu taka gneča, da so Zabeljci in Vrtovčani šli v Sv. Križ po odpustke.

Pravijo, da so srake ubogega »urbaša« na velikonočni pondeljek tako razburjena, da je svoj kljun hujše krivila od Čuka in to vsled dogodkov z Bitne.

Pravijo, da je bila gospa »haram-moherja« tako zmrcvarile radi zadnjega »Pravijo« v Čuku, da je dobil revmatizem.

K NOGAM JE SEL.
»Uh, kako sem se utrudil! Sel sem tri ure k nogam.«
»Ali si invalid?«
»Kako? Jaz — invalid?«
»No, mislim sem, da si imel lu spravljene, ker praviš, da si šel k nogam.«

POZNAL JO JE.

Dva zaročenca se sprehejata v parku. Naproli jim pride neka gospodična.

»Tudi li si lukaj? Mlad predstavljam li svojo prijateljico, Tonincevo sestrico?«

»A jakol — Torej, zdrav Danica!«

KAJ SE JE NAUČIL V ŠOLI.
Jakec: »Imaš kaj tabaka stric?«

Stric: »Kako? Ti kadiš?«

Jakec: »Dal Navadil sem v šoli.«

LUIGI CALISSANO & FIGLI

IZDELOVANJE VINA ALBA

Bogata izbora finega vina v steklenicah:

Barbera, Freisa, Barbera,

Bracchetto, Nebiolo, Asti

spumante, Gran spumante

Namizna vina:

Grignola, belo vino navadno

v steklenicah — — —

in zaloga pri

SALFATI GIUS.

Trnovska, Trn. št. 7. 1900

PAVOLUNA VARIO PAVOZE

DENAR V JUGOSLAVIJI

Ljubljanska posojilnica

F. R. S. O. Z.

v avtoriziranih prostorih

v Ljubljani

Mestni trg, štov. 9

sprejema vloge na bančni in knjižni način

koči račun, jih obesi, po 8%

ter jih izplačuje takoj brez odpo-vedi in brez odbitka.

Večje hranilne vloge z odpo-vednim rokom obrestuje tudi višje po dogovoru.

Manufakturo, perilo, izdelane oblike po cenah brez konkurence kupite pri dobroznani

Bratje Mose

Via Rastello 7 - GORICA - Via Rastello 7